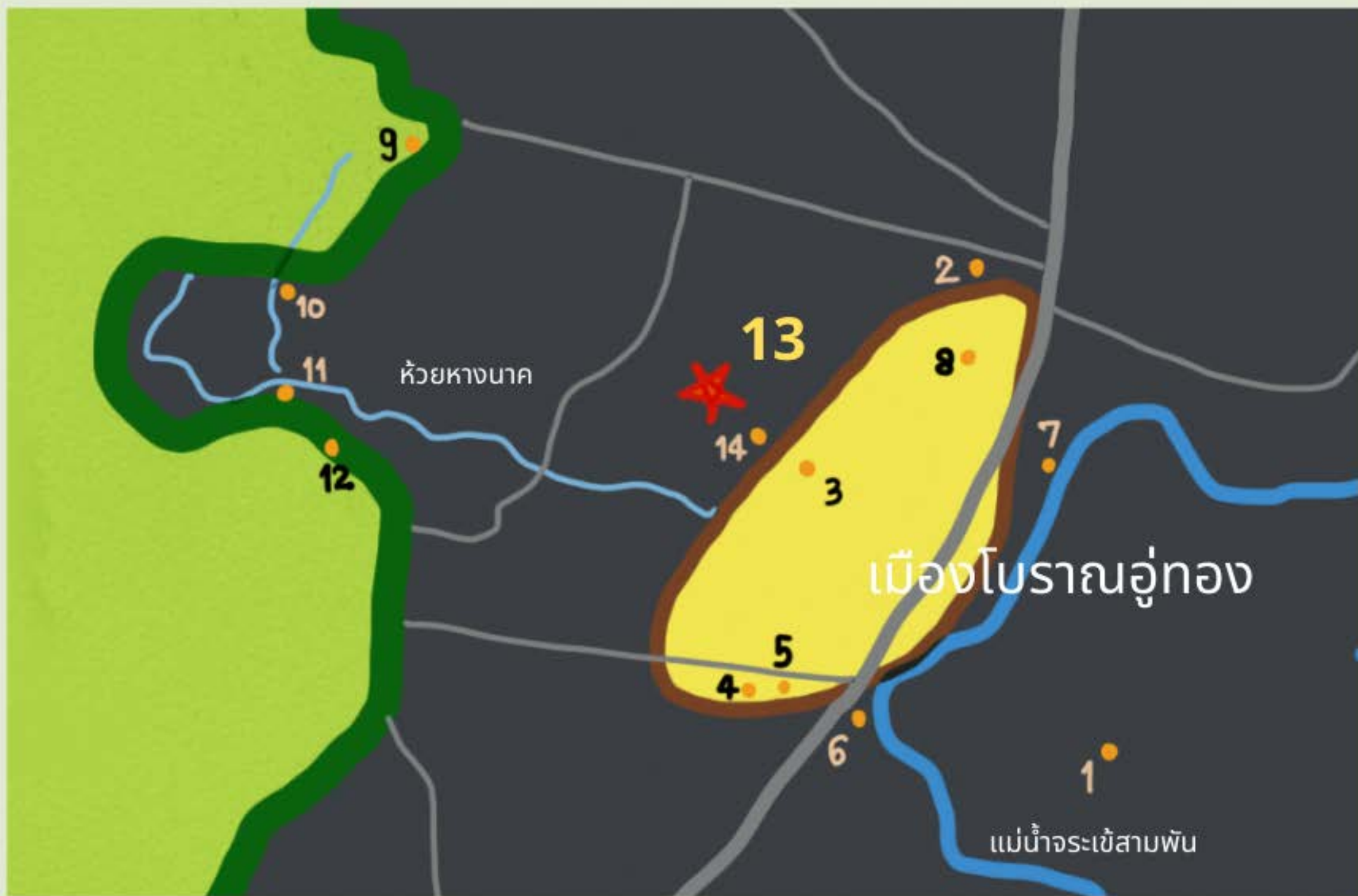

โบราณวัตถุที่พบจากเจดีย์หมายเลข ๑๓

จัดแสดง ณ อาคารจัดแสดง ๒ ชั้น ๑ ห้อง "โบราณคดีเมืองอุททอง"

เจดีย์หมายเลข ๑๓ ตั้งอยู่นอกคูเมืองด้านทิศตะวันตก
ของเมืองโบราณอู่ทอง

เจดีย์หมายเลข ๑๓ ก่อด้วยอิฐสอปูน อยู่ในผังแปดเหลี่ยม ส่วนฐานทำเป็นกะเปาะยื่น (ยกเก็จ) ที่มุมและกึ่งกลางแต่ละด้าน ทำให้มีลักษณะคล้ายช่องเว้าเข้าไปด้านละ ๒ ช่อง ส่วนบนขององค์เจดีย์พังทลาย

กรมศิลปากรได้ดำเนินการขุดแต่งและบูรณะครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ โดยพบโบราณวัตถุสำคัญ ได้แก่ ยอดเจดีย์สำริด สิ่งสำริด เศียรพระโพธิสัตว์ และพระพุทธรูปปางแสดงธรรม

ต่อมา พ.ศ. ๒๕๕๕ สำนักศิลปากรที่ ๒ สุพรรณบุรี กรมศิลปากร ดำเนินการบูรณะเจดีย์องค์นี้อีกครั้ง โดยบูรณะเสริมความมั่นคง ตามรูปแบบเดิม

ยอดเจดีย์สำริด

ประกอบด้วย ปลียอดทรงกรวย
ตกแต่งด้วยลวดบัวเป็นสันนูน
๒ เส้น ด้านล่างตกแต่งด้วย
ลวดบัวเป็นสันนูนซ้อนกัน ๒ ชั้น
มีเดือยสำหรับเสียบต่อกับส่วน
องค์ระฆัง ส่วนยอดสุดหักหายไป

วัสดุ : สำริด

รูปแบบ : ศิลปะทวารวดี

พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔

ประมาณ ๑,๒๐๐ - ๑,๓๐๐ ปีมาแล้ว

ยอดเจดีย์สำริด

ประกอบด้วยส่วนยอดทรงกรวย ตกแต่งด้วยลวดบัวเป็น ปล้องซ้อนชั้น ส่วนกลางคอด ร่องรับใบฉัตรหนึ่งชั้น ส่วนบนสุดเป็นทรงโอคว่ำ ยอดบนสุด ประดับด้วยเม็ดน้ำค้าง มีเดือย อยู่ด้านล่างสำหรับเสียบต่อกับ ส่วนองค์ระฆัง

วัสดุ : สำริด

รูปแบบ : ศิลปะทวารวดี

พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔

ประมาณ ๑,๒๐๐ - ๑,๓๐๐ ปีมาแล้ว

ประติมากรรมรูปสิงห์

ประติมากรรมรูปสิงห์ หรือสิงโต
สันนิษฐานว่าได้รับอิทธิพลเรื่อง
รูปแบบและคติการสร้าง มาจาก
ศิลปะอินเดีย เนื่องจากภูมิภาค
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้
ไม่ปรากฏสัตว์ดังกล่าวอยู่ใน
ธรรมชาติ ประติมากรรมชิ้นนี้
ถือเป็นโบราณวัตถุชิ้นเยี่ยม
เพราะนอกจากจะหายาก แสดงถึง
ความสามารถในการหล่องาน
สำริดขนาดเล็กแล้ว ยังแสดง
ถึงอารมณ์และลักษณะท่าทาง
ที่เป็นธรรมชาติ แสดงถึงฝีมือ
ช่างสมัยทวารวดีที่ยอดเยี่ยมอีกด้วย

วัสดุ : สำริด

รูปแบบ : ศิลปะทวารวดี

พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔

ประมาณ ๑,๒๐๐ - ๑,๓๐๐ ปีมาแล้ว

เศียรพระโพธิสัตว์

เกล้าพระเกศาทรงสูงทรงชฎามงกุฎ มีพระพุทธรูปนั่งปางสมาธิ ซึ่งหมายถึง พระธยานิพุทธเจ้าอมิตาภะ ประทับอยู่ที่ด้านหลังหน้ามวยผม แสดงถึงความเชื่อในพุทธศาสนานิกายมหายานที่แพร่หลายเข้ามาในวัฒนธรรมทวารวดี ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากการติดต่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับชุมชนชาวพุทธนิกายมหายานจากรัฐศรีวิชัย

วัสดุ : สำริด

รูปแบบ : ศิลปะศรีวิชัย

พุทธศตวรรษที่ ๑๔ - ๑๕

ประมาณ ๑,๑๐๐ - ๑,๒๐๐ ปีมาแล้ว

พระพุทธรูปยืน

ขมวดพระเกศาใหญ่ พระเนตรโปน
พระนาสิกโด่ง พระโอษฐ์หนา
พระขนงที่ต่อกันเป็นรูปปีกกา
และการแสดงวิตตรกมุทธา
(ปางแสดงธรรม) แสดงถึง
สุนทรียภาพและความนิยมแบบ
พื้นเมืองอันเป็นเอกลักษณ์ของ
ศิลปะทวารวดี ประทับยืนตรง
ครองจีวรห่มคลุม จีวรบางแนบ
พระวรกาย

วัสดุ : สำริด

รูปแบบ : ศิลปะทวารวดี

พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔

ประมาณ ๑,๒๐๐ - ๑,๓๐๐ ปีมาแล้ว

พระพุทธรูปยืน

ขมวดพระเกศาใหญ่ พระเนตรโปน พระนาสิกโด่ง พระโอษฐ์หนา พระขนงที่ต่อกันเป็นรูปปีกกา และการแสดงวิตตรกมุทธา (ปางแสดงธรรม) แสดงถึงสุนทรียภาพและความนิยมแบบพื้นเมืองอันเป็นเอกลักษณ์ของศิลปะทวารวดี ประทับยืนตรง บนฐานบัว

วัสดุ : หิน

รูปแบบ : ศิลปะทวารวดี

พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔

ประมาณ ๑,๒๐๐ - ๑,๓๐๐ ปีมาแล้ว

